

Π. — Είναι ντροπή σου, Φασουλῆ, καὶ τώρα στὰ γράματα
νὰ βλέπῃς τέτοια πράγματα.

Φ. — Ἀκούω καὶ βοσκῶν αὐλοῦς
νὰ καλαῖδον γλυκιά...
σὲ βλέπω μὲς ἀπὸ δουλοῦς
κι' ἀπὸ πυρπολικά.

Π. — Ἄλ' ἔθελα δὲν κ' οὐράστινες ἀκόμη, φαμφεράνο,
στὴν ἴβια νότα τακτικά νὰ ψάλλῃς κάθε χρόνο;

Φ. — Μὲ τῆλογο τῆς ἀστραπῆς τὸ χρυσοσελιωμένο
διέβαινε δρόμο σκοτεινὸ κι' ἀμασκοποτιμένο.

Π. — Μὴ βλέπῃς ἄλλοι' ἀστραπῆς καὶ τώρα σὺν κι' ἕκαστο,
μὲ βλέπε ταυτόκινετα, ποῦ πρᾶχου' στὴν Ἀθήνα.

Ἀράμι μπαλό, βρᾶ Φασουλῆ,
δὲν σοῦβαλον τὰ χρόνια...

Φ. — Ἐστὴν ἀσημένι' Ἀνατολὴ
λαμποκοποῦν τὰ χρόνια.

Ρῶδα πατεῖς, ποῦ βγαίνουνε κι' ἕκει' στὴν Ἰουδαία,
καὶ χιόνια τῆς Ἀνατολῆς; γιόγκα σὺν τὴν ἰδέα,
ὅπου σ' ἐσώμασε νεκρὸ στου Ρωμαίου τὴν Πύλη
καὶ βάρβαροι σ' ἐσπάραζαν καὶ φρενασμένοι σκύλοι.

Μήτε σταυρός, μήτ' ἕνα φῶς στου Βασιλεῖ τὸ μνημα,
μὲ φῶς ἀπὸ τὸν ἴσκιό σου σκορπεμένα στὸν αἶθρα,
φῶς στὴν ἐλευθέρη στεριά, στὸ σκλαβωμένο κύμα,
φῶς ἔγινε τὸ σκῆπτρό σου κι' ὁ θρόνος κι' ἡ κορώνα.

Μὲ τούτη τὴν ἀναλαμπή, μ' αὐτὸ τὸ φῶς ἀκόμη
μαύρη σκαλιᾶς φωτίζονται ποτανοσημασμένοι δρόμοι.
Μ' αὐτὸ τὸ φῶς καὶ σήμερα κόπασε ψυχῆς μεθάνε,
κι' ἀκόμη καλαῖδον πουλιὰ,
μαριμαρωμένη Βασιλῆ:
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θάνα.

Π. — Ἐσὺ κότταζε σκιαῖς κι' ὄλοένα παραλάλει...
ἐγὼ πᾶς στῆς Διπλῆς τὴν Πρεσβεία τὴν μεγάλη,
ποῦ μὲ φράκο κι' ἐπισήμως θ' ἀναγγεῖλ' ἡ στὴν Κορώνα
πᾶς τελειώσε τὸν μέγαν τοῦ Σύνταγματος ἀγῶνα.

Ἐστὸν Ἀνάκτα μετὰ στολῆς πάει Πρεσβεία τῆς Βουλῆς.

Ἐστ' Ἀνάκτορα λοιπὸν ὡς εἶδος Πρεσβευταὶ
ἐπ' ἤγανε πρῶτ' κληπόσοι Βουλευταὶ,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη τοὺς Πρέσβεις μὲ καρδιά,
καὶ γελαστός τοὺς εἶπε: καλὸς ἔστα τὰ παιδιὰ.
Κι' ἐχάρηκαν κι' ἕκαστοι, κι' εἶπαν στὸν Κορωνάτο
αὐτὰ τὰ παρακάτω:

Μετὰ τοσαῦτα βράσανα, ξενοντικὰ, ξημερώματα,
καὶ τόσα ξεθεώματα,
θαυμάζομεν ἀληθινὰ πᾶς μὰς βασιτοῦν τὰ κότσα,
θαυμάζομεν τὴν ἀντοχὴν τῆς σιδήρας μὰς φύσεως,
καὶ πᾶς ἐδῶ μ' ἔμορθε μὰς νάλομε μὲ καρδιὰτα
τὸ τέλος ν' ἀναγγεῖλωμεν τῆς Ἀναθεωρήσεως.

Συνετέλεσθη γηγινὸς ἱστορικὸς μαγάλιο.
ἄθεωρήθη τὸ παλῶν κι' ἔγινε Σύνταγμα ἔλλο.

κι' ἐπάνω σὲ παννύχιον ἱστορικὸν ἰδρῶτα
ἄστερωθήσαν καλὰ τὰ νέα καθεστῶτα.

Βεβαίως ὁ τοῦ μέλλοντος ἱστορικὸς θὰ γλύφῃ
σὲ μάρμαρα Πεντελικὰ τὰς κορυφὰς τὰς πρώτας,
κι' ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν πᾶς δὲν θὰ παραλείψῃ
τῆς Ἀναθεωρήσεως τοὺς συνεχεῖς ἰδρῶτας.

Ἐθε τοῦ νέου Σύνταγμα νὰ μὰς κατευθώσῃ,
μὲ σκάφος οὐριόδρομον πρὸς γῆν ἐπαγγελίας,
εἶθε κι' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα ποτὲ μὴν τὰ κορδιώσῃ,
μὰ νάουι πάντοτε κρηστὰ λαοῦ καὶ βασιλείας.

Ἐθε πρὸς τὰ Σύνταγματα τὰ νῦν καταλιθέντα
ποτέ του τοῦ Βασιλείου νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ,
εἶθε, Μεγαλειότητε, τὰναθεωρηθέντα
νὰ μὴ ἔλθῃ καμμιὰ Βουλὴ νὰ τὰναθεωρήσῃ.

Λαῖς γεραίρει τῆς Διπλῆς ἱστορικῆς θυσίας,
ἀπερωθή πρὸς αὐτὸν δι' ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς τῆς,
μήτ' ἐκουράσθη, Βασιλεῦ μὲ κωδωνοκουρίας
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, ὁ καὶ κωδωνοκουράστης.

Πνεῦμα γαλήνης στους Διπλοῦς δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ,
καὶ μήτ' ἐξερθεῖζοντο πληρεξούσιον μοῦρας,
καὶ μόνον ἔπεσαν φωτιά κατ' νταθῆδες νέοι,
ποῦχουν τάσημικ τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημοκουμπούρας.

Ἐθε κι' ἔμας ὑπομονὴ νὰ μὰς κρατῶν Ἰσθμίου,
εἶθε καὶ στὸ διπλόσιον κάθε μιᾶς ἡ αὐτῆς,
εἶθε στὸ μέλλον νὰ γενῇ κι' ὁ Βουλευτῆς ἰσθμίου,
κι' ἰσθμίου νὰ δίδεται βουλευτικὸν μπαξίστι.

Ἐθε τοῦ νέου Σύνταγμα διαφνὸν νὰ στρώσῃ στρώμα
μὲ πῦρ ζωογονοῦμενον φιλελευθέρου πνεύματος,
καὶ νῦν γὰρ φρέσκο Κηρυσσίδας ἀνοιχθῶμεν τὸ στόμα,
κι' ἀμέσως πληρωθῆσαι φιλελευθέρου γέφυματος.

Ἐψαν αὐτὰς κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἐπαίνου ἀρείδαν
τοὺς συνεχάρη καὶ μαζὶ κι' ἕκαστον κατ' ἴδιαν.
Ἐξῆρε τὸ κατόρθωμα φηδρὸς κι' ὁ Κορωνάτος,
καὶ τὴν Ἀναθεωρήσιν κι' αὐτὸς ἐπανηγύρισε,
κι' ἀγῶνες ἀνημέφθησαν, καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Σπράτος
ἐπῆγε Πρόεδρος ἀπλοῦς καὶ Ταξίαρχος γύρισε.

Κι' ἐπανέκαψαν οἱ Πρέσβεις, κι' ἀπ' ὀπίσω παρῶντες
κόσμος πῆρε τῆς καρότσας μὲς στὸ νάλα μασηθῆς,
πλὴν ἕκει κι' ὁ Περικλῆτος κατὰ τυχὴν εὐρεθεὶς
ἐξερωνίξῃ φρενῆρας: βάρρα πίσω καροτσέρη.

Καὶ κληπόσοι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγεῖλαις.

Ἐκδοσις Εἰδουλλίων τοῦ πάλαι Θεοκρίτου,
μετάφρασις ἀρίστη Πολέμη τοῦ τεχνίτου.
Μόνον κονδύλι τέτοιο μόνον Μουσῶν ἔφερτε,
ἴμμορθε στὸν βουκοῦλον τοὺς χρόνους νὰ μὰς φέρῃ.

Εἶ: τ' Ὀρεγγὸν τὸ Πόρτλαντ, μὲς στὴν Ἀμερικίαν.
Ὁ θῆτα Ρακατάνης, πασίγνωστος ἕκει,
ἐπῆγε Πρακτορεῖον φύλλον Ἑλληνικὸν
καὶ Βελαιοπολεῖον, πολὺ σημαντικόν.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισημασμένος τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακτίαν,
συνσεύει μ' ἄλλα σπῆττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.